

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ CATULLE MENDES

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΚΡΥΣΤΑΛΛΟ

Ο κρύσταλλο, αγαπητοί μου φίλοι, δέν ήταν ανέκασθεν λαμπερό καί διάφανο. Σε μιά μακρινή, πολύ μακρινή έποχή ήταν άδιαπέραστο άπ' τό φώς, σκοτεινό, κατάμαυρο σαν τό κάρθουνο!...

Δέν πρέπει νά σάς φαηί αυτό μιά παράδοξη φαντασία "Όχι, είνε αληθέστατο καί θά σάς διηγηθώ άμέσως τό περιστατικό, στο όποίο όφείλεται ή θαυμασία αυτή μεταβολή.

Κάποιο άνοιξιάντικο άπομειήμερο, ή κόρη τού θασαίληά τού 'Όρμουζ, ή όποία ήταν ή πιο όμορφη άπ' όλες τις πριγκήπισσες τής γής εκείνου τού καιρού, περπατούσε στην έξοχη μαζύ μ' έναν μικρό άκόλουθο πού τής κρατούσε την ούρα τού φορέματός της.

Η κόρη τού 'Όρμουζ ήταν τόσο θαυμάσια ντυμένη, φορούσε μεταξωτά φορέματα μέ χρυσοζόφαντες υουσελίνας, στολισμένα μέ άπειρα πολύτιμα πετράδια, ώστε όποιος τήν έβλεπε θά τήν έπαιρνε γιά μιά άχτίδα τού ήλιου πού πήρε τη μορφή ανθρώπου. 'Ο μικρός άκόλουθος ώστόσο δέν έβιζε καμμία προσοχή στα θαυμάσια οφρέματα καί τά πολύτιμα πετράδια τής πριγκήπισσάς του. Τόν άπολογούσε μινάγια ή όμορφιά της, πού έλαμπε περισσότερο άπ' τά λούσα της καί τά κοσμήματά της, καί κάθε τόσο αναστέναζε θλιμμένα, τόσο θλιμμένα, ώστε συγκινούσε τά πάντα μέ τους στεναγμούς της.

'Ο μικρός άκόλουθος άναπούσε μέ πάθος, μ' όλη τή δύναμη τής ευθείητης καρδιάς του, τήν πριγκήπισσά του, τήν υπέρκαλη κόρη τού θασαίληά, 'Όρμουζ, τήν άγαπούσε άν καί ήξερε, πώς ήταν τεύλα νά έλλίξη πώς θ' άνταγαπηθ ή άπ' αυτή!...

Η άγάπη είνε τόσο σκληρή, όσο κ' ευχάριστη, άλλα τό ν' άγαπηθή κανείς χωρίς καμμία έλλίδια, είνε πολύ σκληρό, άφαντοστα σκληρό καί πρέπει νά ήν δυνατή κ' ευγενικιά καρδιά γιά νά ύποφέρει αυτή τή δοκιμασία.

Γι' αυτό, ο νεαρός άκόλουθος άναστέναζε τόσο λυπητέρα.

Τά τριαντάφυλλα πού άκούγανε στους στεναγμούς του, θυβίζόντουσαν σέ μιά στυγνή μελαγχολία κ' ένα άγριοπερίστερο, μόλις τόν άκουσε ν' άναστενάξη, ειπε σέ μιά άγρια περιστερά: "Νά ένα άξιολύπητο παιδί!...

Κι' ή περιστερά άπάντησε στο ταίρι τής:

"Γιατί νουάξεσαι μ' άλλους, αφού έξερεις πώς έγώ σ' άγαπώ!...

'Αλλ' ή πριγκήπισσα ήταν πιο σκληρόκαρδη άπ' τήν περιστερά τού δάσους κ' άδιαφορούσε τελείως γιά τό ευγενικό αίσθημα πού ένοιωθε γι' αυτήν ο μικρός άκόλουθος τής.

Και πώς νά ενδιαφερθ ή πεντάμορφη κόρη τού 'Όρμουζ γιά τόν άσημο άκόλουθό της, αφού ώς εκείνη τή στιγμή, τέσσερες άπ' τους τρανότερους άρχοντες είχαν καταθέσει τό στέμμα τους μπροστά στα πόδια της; Τήν διεκδικούσαν γιά γυναίκα τους ο θασαίληας τών Μαδαβιάνων, πού τόν προστάτευαν ή μοίρες, ο αυτοκράτορας τής Τραπεζούντας, ο όποιος έχτιζε έπιπέδες γι' αυτήν ένα παραμυθένιο παλάτι, πού κάθε κολόνα του ήταν ένα μονοκόμματο ρομπινί καί κάθε παράθυρο ένα μονοκόμματο μαργαριτάρι, ο πριγκήπας τής Βαγδάτης, πού είχε στους κήπους του, αντί γιά τριαντάφυλλα καί όσκινθούς, άστερία πού τάφερναν κάθε θράδυ τά πνεύματα άπ' τους ούρανούς, καί ο μαχαργιάγης τής Βιζαντίας, πού ο τέρσιστος θρόνος του ήταν τοποθετημένος άπάνω στη ράχη τεσσάρων ελεφάντων, οι όποιοι κρατούσαν στις πορθοόκιδες τους μουσικά όργανα, πού έπαίζαν τόσο ωραία, τόσο γλυκά, ώστε νόμιζε κανείς τίς μέσα στο στόμα τών μεγάλων άπότων ζώων κατοικούσαν χιλιάδες καλλικέλεα ψουλά!

'Αλλά ή περφηανή κόρη τού θασαίληά 'Όρμουζ, ούτε καί σέ κανέναν άπ' τούς τέσσερες αυτούς άρχοντας έδειξε προτίμηση. Πάνω ειπόν θά προτιμούσε; Έξ άλλου, δέν ήταν άπίθανο νά ήθελε νά πέρι κανέναν άπ' τούς πάλμπλουτους καί τολμηρούς εκείνους έμπορους, οι όποιοι πρός χάριν τής φεύγανε σέ μακρινές άγνωστες χάρεις, γιά νά τής φέρουν τήν μαγεμένη λάμπα τού 'Αλαβιού, ή τό δοξαλιδί τού Σολομώντος, ή τό άλλο, τό άκόμη πιο πολύτιμο πράγμα, τού μικρό εκείνο πετράδι, πού όταν τό χτυπούσε μέ μιά άλλη πέτρα, έβγαζε σπίνθες, άπ' τις όποιές ή κάθε μιά γίνονταν άμέσως δεκατέσσερες

χιλιάδες χρυσά νομίσματα!...

'Ετσι λοιπόν ή ώρα πριγκήπισσα δέν έβιζε δλωσδιόλου καμμία σημασία στον μικρό άκόλουθό της. Αυτός όμως, μολοντί ήταν θέβαιος, πώς δέν έπρεπε νάχη καμμία έλλίδια ν' άνταγαπηθ καί πώς θάταν ύποχρεωμένος μιά μέρα, τήν ήμέρα τών νύφων της, νά κρατά τήν ούρα τού νυκτικού φορέματός της, δέν προσπαδούσε ποτέ νά πνίξη τό φλογερό αίσθημα πού τόν τυραννούσε.

'Αφού λοιπόν, τό άνοιξιάντικο εκείνο άπόγευμα, περπατήσανε άρκετά, ή κόρη τού θασαίληά 'Όρμουζ κ' ο μικρός άκόλουθος της, εκείνη άδιάφορη κ' αυτός διαρκώς κρυφαναστενάζοντας λυπητέρα, φτάσανε σέ μιά λίμνη. Η λίμνη αυτή ήταν τόσο ήρεμη, τόσο καθαρά καί διάφανη, ώστε φαίνονταν σαν ένα κομμάτι άσυνέριστου καί ήλιοφώτιστου ούρανού.

Η πριγκήπισσα προχώρησε άμέσως στην άκρη τής όχθης τής λίμνης καί κάθισε μπροστά στα κρυστάλλινα νερά τής γιά ν' άναπαυθ ή. Καθώς όμως θαύμαζε τήν όμορφη γαλανή λίμνη, τής ήρθε ή έπιθυμία νά λουστ ή μέσα σ' αυτήν. Σκέφθηκε ίσως, πώς μέσα σέ μιά λίμνη πού έμοιαζε μέ τόν γαλάζιο ούρανό, άξίζε νά λουστ ή ένα λαμπερό άστέρι. Τήν άπόφασί τής όμως αυτή, διατάζε νά τήν πραγματοποιήση. Συλλογιζόταν τόν άκόλουθό της, πού στεκόταν πίσω τής όρθης. Να γυθ ή μπροστά του, δέν ήταν καθόλου σωστό! Αυτό δέν έπιπρετόταν νά τό κάνει μπροστά καί στον μεγαλειότατο άρχοντα καί θά τό έκανε μπροστά σ' ένα τόσο άσημο πρόσωπο; Τής πέρασε ή ιδέα νά τόν διατάξει νά γυρίση στο παλάτι, άλλα γρήγορα τήν έδιωξε, γιάτί σκέφθηκε πώς δέν ήταν φρόνιμο νά γυρίση μόνη τής σ' αυτό.

'Εμεινε πολλή ώρα σκεπτική ή πριγκήπισσά μας κ' ίσως νά εγκτετέλιπε τήν έπιθυμία της νά λουστ ή μέσα στη λίμνη, άν δέν τύχαινε νά δι έβρεσε άνάμεσα στους θράχους, πού όρθωνόντουσαν άριστερά τής, έναν θράχο κατάμαυρο, πού ή θεα του τής ένεπνευσε τή λύση τού προβλήματος πού τήν άπαγολλούσε.

"Μικρό άκόλουθος, φανάζε άμέσως, άπεφάσισα νά λουστώ στο θαυμάσιο αυτό νερό. Γι' αυτό πρέπει νά πιάς άμέσως πίσω άπό αυτόν τόν θράχο, πού φαίνεται σαν νάηαι από κάρθουνο, καί νά μινεις εκεί άκίνητος ώστόσο νά σέ φονάξω.

"Όπως έπιθυμείτε, 'Υψηλοτάτη! άποκρίθηκε μέ σεβασμό ο μικρός άκόλουθος.

Κι' έπρέζε άμέσως καί κρύφθηκε πίσω άπ' τόν κατάμαυρο θράχο.

'Ε, λοιπόν, είνε άδύνατο νά δώσουμε κάποια ιδέα τής άπελτίας τού μικρού άκόλουθου, τις στιγμές πού ήταν ύποχρεωμένος νά μιν άκίνητος πίσω άπ' τόν μαυρό θράχο, ο όποιος τόν έμπόδιζε νά ιδ ή εκείνο πού λαχταρούσε. Η πριγκήπισσα ήταν τόσο κοντά του κ' άφινε τόν λαμπερό ήλιο καί τά πουλόκια, πού τής κελαιδούσαν γύρω της, νά θαυμάζουν τά κάλλη της καί μόνο αυτόν τόν διάταζε γλυκά, νά θαυμάζουν πίσω άπ' τόν μαυρό θράχο, πού τόν έμπόδιζε νά τήν δι ή. Καλα, τό νά μ ή μπορεί νά τήν παντρευθ ή επειδή δέν ήταν άρχοντας, ίσως νάταν σωστό, άλλα τό νά μ ήν τό έπιπρετό νά τήν δι ή τή στιγμή πού χαίροντουσαν τήν εύτυχία αυτήν ο ήλιος, ή αύρα καί τά πουλόκια, τά όποια δέν ήσαν ούτε αυτοκράτορες, ούτε θασαίληδες, τού φανήταν έντελώς άδικο καί άνοπόφορο. Σκέφτηκε, σέ κάποια στιγμή, νά παρσθ ή τήν διαταγή τής πριγκήπισσάς του, άλλα μετανοιώσε άμέσως. Τού φανήονταν αυτό μιά πράξ ήταιρίαση σ' έναν πιστό άκόλουθο. Τέλος ή άπελτία τού γίνεθε άδόσταχη κ' ο μικρός άκόλουθος έξέσπασε σέ λυγμούς. Τέθε όμως μιά καλή μοίρα τόν λυπητέρα καί πόνεσε γιά τό δακρύά του. Κι' έξαφνα ο μαυρός καί σκοτεινός θράχος έγινε πού διάφανος άπ' τό κρυστάλλινο νερό τής λίμνης, κ' έτσι ο δυστυχισμένος μικρός άκόλουθος μπόρεσε νά θαυμάσει τό εϊδωλό τής λατρείας του. Αυτό όμως πού τόσο είχε λαχταρήσει, έκανε τώρα τόν πόθο του τόσο μεγάλο, έκανε πιο τρελή καί πιο τυραννική τήν άγάπη του καί πολύ γρήγορα τόν έστειλε στον άλλο κόσμο!...

"Άλλοτε λοιπόν τό κρύσταλλο ήταν μαυρό, κατάμαυρο καί άδιαπέραστο άπ' τό φώς. 'Ετσι καθαρό καί διάφανο πού τό θέλουμε τώρα, τό έκανε ή ευσπλαγμία καλής μοίρας γιά τόν καυμό μιάς μεγάλης άγάπης.

